

FÅ DEM ATT LYDA

NINA DE GEER

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-080912-6
COPYRIGHT © Nina De Geer, 2026
Utgiven enligt avtal med Albatros Agency
OMSLAG Michael Ceken
FÖRSTA TRYCKNINGEN
TRYCK ScandBook, EU 2026

HAN HAR INGENTING att vara missnöjd över. Faktum är att han har ett utmärkt kontor en våning ner. Ändå går han upp hit varje morgon. Från vindsloftets inre rum ser han åt tre väderstreck. Oscarskyrkans ärgade koppartak, ända bort till Kaknästornet i öster. Västerut skymtar Hedvig Eleonoras svarta kupol intill Östermalmstorg. Vid snart sextio års ålder söker sig blicken oftare söderut, mot Ladugårdsvikens mörka djup. Han vrider på vigselringen. Den matta guldringen har suttit som berg i trettiofem år.

Men nu känns den främmande.

Han är inte en vidskeplig man. Ändå står han där vid vindsfönstret och undrar om allt är på väg att glida honom ur händerna. Det senaste brevet bränner i kavajfickan. Ett A4-ark, vikt två gånger så att vecken bildar ett kors. En enda mening mitt på sidan:

Klockorna klämtar

Det är det fjärde brevet sedan i vintras. Men just det här fick honom att tappa brevkniven.

Blicken dras på nytt till morgonrusningen i kvarteret. Tunnsklädda innerstadsbor trotsar kallfronten som ska hålla i sig över helgen. Oavsett vem avsändaren är har han tillräckligt mäktiga kontakter för att lösa de flesta situationer.

Besinna dig. Fortsätt som vanligt.

SAKNAD

SARA SVETTAS I den nya, dyra jackan när hon lägger i backen och rullar ut från uppfarten. Villaförorten dåsar i vita dimslöjor fast klockan närmar sig elva. Händerna hårdnar om ratten när Tom muttrar i passagerarsätet. Så enkelt att bara kliva ut först genom dörren och lämna dusterna till henne. Barnen vägrade varma kläder trots att de sa på vädret att det skulle bli den kallaste valborgsmässoaftonen på femtio år. Skolan har planeringsdag och Axel och Lilly turades om under frukosten att smula sönder vartenda utflyktsförslag. Vid nio och tolv års ålder finns inte en enda destination som kan mäta sig med skärmarnas underbara värld.

Men alla behöver faktiskt komma ut, inte bara hunden.

När Sara väl parkerar familjens Volvo på grusplanen invid Drottningholms slottspark har det tysta samförståndet av att äntligen komma i väg lagt sig. Barnen är redan hungriga och varken hon eller Tom har packat med något. Trots att de bor i ett välskött hus i ett bekvämt område som gjort för barnfamiljer är Tom och Sara Helt inte den sortens föräldrar som packar picknickkorgar.

”Vi har ingen termos”, säger Sara tonlöst, när Lilly efter femtio meter hävdar att det varit *nice* om någon åtminstone tänkt på att ta med varm choklad.

Det har precis börjat dugga och Mimi drar envetet i kopplet framför flickan.

”En timme i friska luften kan ni väl klara?” Tom låter onödigt kärvt.

En snål vind viner genom träden i slottsparken. Vidderna

är täckta av kanadagässens svartgröna avföring som Mimi hela tiden försöker nappa åt sig. Tom tappar tålamodet och rycker åt sig kopplet från dottern när hunden slukar en tredje bit gåsbajs. Lilly surnar till och klampar demonstrativt före i sina smutsiga Converse. Dotterns spända rygg i den tunna jeansjackan drar som en sorg genom Sara.

Snart tretton, fjorton, femton. Snart någon annanstans.

När gångvägen delar sig styr flickan mot slottsträdgården i stället för mot bron till Hundön, där en labrador och en jack russel leker i stora åttor.

”Inte dit, Lilly”, skriker Axel. ”Vi ska till Hundön.”

Men hon är redan långt före på väg mot labyrinten.

Kylan biter i tårna på Sara när hon och resten av familjen följer efter.

”Jag tänker ringa körskolan på måndag”, säger Tom. ”Efter opponeringen på avhandlingen sätter jag i gång.”

Sara svarar inte. Hon har hört det förut.

Tom kopplar loss Mimi när de är framme vid labyrinten med de höga, livlösa häckarna.

”Men på riktigt, Tom?” säger Sara när hunden sticker i väg med Axel. Ändå kan hon inte låta bli att le när sonens kalufs lyfter i vinden. Trots att Axel blivit allt svårare att få ut ur huset kan han fortfarande lockas till lek om han bara får chansen att släppa mobilen. Gång på gång springer han före och kryper ihop runt ett hörn, lurpassar tills någon i familjen är nära nog för att han ska kliva fram och skrika *distraction*.

”Det heter destruction, din idiot”, tjuter Lilly när Axel väl lyckas få henne på fall.

De har just kommit fram till en glänta inuti labyrinten.

Tom stannar en bit in på grusgången.

”Ska vi plocka upp något färdigt på vägen tillbaka då? Eller handla vid Brommaplan?”

Sara vajar lite på huvudet. Hatar rollen som den motvilliga projektledaren.

”Kan vi inte äta på Chop Chop?” säger Lilly.

Sara ser sig om och lägger en arm om dottern. Axel och hunden varken syns eller hörs längre. Sara pussar Lilly på pannan. Chop Chop blir bra. Stora skålar med apelsinkyckling och oljiga nudlar.

Hon går ett raskt varv i labyrinten och ropar på sonen och hunden.

Så ännu ett varv.

Hur länge har det varit så tyst att hon kan höra blåsten och småfåglarna?

Lilly har försjunkit i mobilen på en bänk när Sara är tillbaka i gläntan. Tom står en bit bort och fotograferar ett träd.

”Har de sprungit förbi här?” frågar hon.

Tom tar inte blicken från skärmen. ”Han gömmer sig väl med hunden.”

Irritationen på Tom blossar upp och får blodet att koka.

Alltid bara huvudet i molnen.

”Tänk om han gått i väg själv till Hundön med Mimi?” säger hon. Ser det slammiga vattnet under bron framför sig.

Då rör det sig äntligen någonstans i häckarna. Hon andas ut med en förmaning på tungan precis innan den vita tiken kommer rännande.

Mimi sätter sig ner framför Sara och slickar henne på fingrarna.

”Var har du Axel då?” säger hon och stryker hunden.

Tom går fram och kopplar Mimi.

”Ska vi dela på oss och leta då?”

Sara nickar och rätar på sig. ”Om ni går tillbaka en bit så ser jag om han är här framme.”

Hon följer stigen till labyrintens slut. Den sista utposten är vintergrön. Tät granhäck, som gjord för en pojke att gömma sig i. Förstås. Hon stannar framför den ovala öppningen där barockslottet svävar fram ur dimman några hundra meter bort. Ett ögonblicks vakuum när ett annat liv passerar. Hon

som aldrig hade det minsta dåligt samvete över att tillbringa hela helgen i sängen med sex, böcker och filmmaraton. När blev de så präktiga att de måste tvinga ut ungarna på utflykter som ingen vill göra?

Himlen mullrar till och slottsparken förmörkas på några sekunder när skyfallet kommer. Sara stampar i marken så att Axel ska höra henne och få skrika *distraction* en sista gång. Men Axel hoppar ändå inte fram.

BENJI GICK INTE under jorden för att dyka upp i ett skit-
ärendet. Ändå lutar sig kriminalinspektör Defne Isik närmare
datorskärmen med en kall colaburk i handen och koncentrerar
sig på de svartvita filmerna. Mannen på bensinmacken
i Hammarby sjöstad sticker ett par Red Bull i fickorna och
fortsätter genom gången. Den stora luvan döljer ögonen. Det
enda som syns tydligt är näsryggen ovanför buffen som täcker
nedre delen av ansiktet. Huden förefaller vit, men den skulle
också kunna vara som hennes egen. Defne håller andan när
han styr mot kassan. Det unga, söta biträdet i pikétröja och
lång mörk hästsvans lägger korvar på grillen utan att titta upp.

Misstaget är att hon låter honom vänta.

Den maskerade mannen tar fram en Glock ur byxlinningen.
Sannolikt en sjutton, samma modell som hon själv bär i tjänst.
Biträdet hinner knappt reagera innan killen kliver runt disken.
Han rycker av bandet med nyckelknippan som hänger om
hennes hals och fortsätter till skåpet med cigaretter. Tar ut
två paket röda Marlboro och lämnar sen butiken hundrasju
sekunder efter att han gick in. Från kameran vid fjärde pum-
pen kör mannen i väg i den stulna Mercedesen som återfanns
dagar senare med okända blodspår i bagageutrymmet.

Defne tar en djup klunk cola och kör övervakningsfilerna på
nytt. Fryser bilden från kameran inifrån disken i ögonblicket
när mannen hugger i luften efter nyckelbandet. Då den stora
luvan glider upp en bit från pannan och blottar de mörka
ögonen. Defne kisar efter något bekant. Men pannan är för
kort, hela ansiktet grovt tillyxat.

Det där är inte min bror.

Den stillastående kontorsluften blir lättare att andas.

Defne skriver ett kort svar till den optimistiska områdespolisen från Södermalm som vidarebefordrat filerna till sektionen för grova brott, rimligtvis utan en tanke på Benji Isik.

Det sticker i huden vid tinningarna.

Filmerna tillför ingenting av värde i hennes privata utredning. Ändå kan hon aldrig låta bli att tänka: den här gången kanske det är *han*.

Hon slänger den halvtomma burken i papperskorgen och skjuter ut stolen från skrivbordet. Blir kvar där hon sitter och stirrar på regndropparna som slår mot fönsterrutan. Ännu en pisskall valborg som somliga ska supa bort medan andra jobbar hårt. Hon kan fortfarande sakna skiftarbete. Att få somna som en sten efter ett långt pass. Känslan av avslut som höll saknaden i schack.

Som moderlösa rövarungar hade hon och Benji bara varandra. Deras farsa Keno kom från fyra generationer körsbärsplockare i Marmara och kunde inte kapa en parabol eller stava till organiserad brottslighet om så deras liv hängde på det. Bra dagar kallade han sig för videokonstnär. Dåliga dagar sa han ingenting. Ändå vet hon att det måste ha varit baba som gav henne namnet Defne, som på turkiska betyder lagerblad.

Att hon och brorsan föddes i Sverige berodde på Kenos enda beslut som han faktiskt genomförde, att aldrig mer låta ett körsbär snudda vid läpparna. Ibland körde han taxi. Men när mami Nicki lämnade världen med en spruta i armen började han dricka med de andra gubbarna i centrum. Benji var ett lätt byte för gänget. Och tanken på att få se honom igen är det enda som får Defne att kliva ur sängen och hålla sig till ett glas vin om dagen.

Hon längtar redan efter kvällens dos i trapphuset på väg till den bättre kaffeautomaten, den på Nationella operativa avdelningen högst upp i huset. Vid trettioett har hon bestämt

sig för att gå mer i trappor. Men har därmed också märkt att hennes knän knastrar, något hon snarare förknippat med pensionärer.

”Ingen guss längre”, muttrar hon och drar i glasdörren till Noa.

”Hur är det med konditionen?”

Defne vänder sig mot Erki Järvi i dörröppningen till personalköket. Den äldre, rödlätta utredaren från Noa som hon med åren kommit att betrakta som en god kollega. De lärde känna varandra ordentligt under utbildningen till barnförhållsledare några år tidigare och fann gemensam kraft i att störa sig på den sävliga kursledaren. Nu gör hon sitt bästa för att inte stirra på Erkis senaste frisyr. Någon sorts tuperat fågelbo som rimligtvis inte kan göra livet lättare.

”Käften på dig, babe”, säger hon och sträcker sig efter en kopp vid kaffeautomaten.

Erki ger henne en skärskådande blick. ”Du har börjat springa här uppe för kaffet mer än för mig, eller hur?”

”Jag ser det som att jag får dig på köpet”, svarar hon och gör sina knappval.

Svart kaffe, extra starkt.

För en stund blir de stående, vilande i kaffekvarnens rasslande.

”Hur går det med nya rumskollegan då?” frågar Erki när maskinen tystnat.

”Jag sa åt honom att ta långledigt.” Defne blinkar med ett öga. ”Till mitt försvar behöver jag ställtid om jag ska sitta rygg mot rygg med någon på åtta kvadrat.”

Erki nickar. ”Det förstår jag verkligen.”

Defne lyfter ut den rykande koppen ur automaten samtidigt som mobilen surrar i bakfickan på jeansen.

”Är du på gymmet eller nåt?” Den djupa rösten tillhör Ljungman, hennes närmsta chef. Barnröster hörs i bakgrunden, som om han går genom en lekpark.

”Just tappat upp ett fotbad åt Andreasson på vårt gemensamma kontor”, svarar hon och möter Erkis blick.

Det är uppenbart att Ljungman inte är på humör. ”Vi har en försvunnen pojke. En dryg timme sen. Västerort är underbemannade och barnet är bara nio. Så det går till oss.”

Defne kontrollerar sin smart watch. 12:43. Fem plusgrader och regn. ”Okej, prata med mig.” Hon trycker den odruckna kaffekoppen i Erkis hand och vinkar ursäktande.

”Grabben försvann på kronans mark”, fortsätter Ljungman. ”Precis utanför slottet på Drottningholm.”

”Till natten ska det bli minusgrader”, säger hon samtidigt som hissdörrarna glider upp. ”Bäst för lillskiten att han tröttnar på leken till kvällen.”

”Hinner du och Joel till Drottningholm på en kvart för att möta upp YB?” säger Ljungman.

Fuck, tänker Defne, innan hon ger ifrån sig ett umhum.

En barntechnolåt med heliumsång hörs i bakgrunden i andra änden när Ljungman fortsätter: ”Det är ju perfekt om Andreasson får bli varm i kläderna.”

Defne kliver ut ur hissen på sektionen för grova brott för att få med sig jackan med bilnycklarna medan Ljungman fortsätter:

”Jag ansluter så fort jag kan. Råkar spela en viktig roll på barnbarnets kalas här inom några minuter.”

”Du ska inte dansa, hoppas jag?” säger hon.

”Det är värre än så”, svarar Ljungman dovt innan de lägger på.

Defne slänger en irriterad blick på det nytilkomna skrivbordet i det trånga arbetsrummet innan hon rycker tag i jackan på stolen. Joel Andreasson hade efter sina första tre arbetsdagar inte gjort något vidare intryck. Det var hans sort som fått Defne att hoppa av officersprogrammet och söka till polisutbildningen i stället.

Efter tolksskolan i Uppsala, där hon bankade in flytande

arabiska på mindre än ett år, kom hon in på Karlberg med siktet inställt på underrättelsetjänsten. Men ramarna på militärhögskolan var byggda för alfahannar, inte för brainiacs. Hon märkte det redan första dagen, när ingen reagerade på att hon kallades bullfitta i löpspåret. Men om hon klarat kyla och hunger i fält, kunde hon stå ut med lite kränkningar.

Tills hon inte kunde det längre.

Defne överväger om hon ändå borde lyda chefen och ringa upp Andreasson medan hissen sjunker genom polishusets rödbruna kropp. Hon kan nog hitta numret bland inkommande samtal, även om hon inte brytt sig om att spara honom som kontakt. Men hon sträcker sig aldrig efter mobilen. En försvunnen pojke är ett allvarligt fall, tänker hon på väg ut i garaget. Bäst hanterat utan nagel i ögat.

Det molar i magen när hon kör ut i regnet på Drottningholmsvägen. Varför försökte hon ens skoja om en försvunnen pojke som *lillskiten*?

BASSE LIGGER I sängen och stirrar på mobilen. Nutella-burken är nästan tom men hålet i magen bara växer. Det står fortfarande "inte levererat" under alla mess till Rafi.

Basse var säker på att Rafi skulle komma förbi i går. De har bott två radhus från varandra på Prästkragevägen i Upplands Väsby sen de var bebisar, och Basse kan inte minnas en enda dag före det här när de inte har träffats.

Men nu har det gått nästan två dygn.

Han önskar att han bara kunde glömma tisdagskvällen. Då han såg Rafi stå vid husbilen med ett tomatrött ansikte. Shunon, som satt i förarsätet, vände blicken rakt mot Basse. De ljusa ögonen glodde under en mörk keps. Basse slog ner blicken till märket på dörren. Fantomen på Hero, på väg in i Dödskallegrottan. Sen gasade killen i väg, utan att säga ett ord. Basse stod kvar och såg Rafi springa hemåt med det mörka håret virvlande bakom sig.

Som om Basse var luft.

Med åren har Rafi blivit den coolaste killen i hela lågstadiet. Vilket Basse är långt ifrån att kunna säga om sig själv.

Han petar på den lösa tapetkanten intill huvudkudden. Under våden finns en repig, mörkgrön värld. Om han drog till ordentligt i kanten skulle kanske allt förändras. Han kunde hitta en skog i väggen, dricka nektar och rida på flygande hunddrakar och kanske aldrig komma tillbaka.

Från vardagsrummet hörs ännu en reklam från teven. Mamma går förbi utanför dörren och pratar på polska i telefon. Basse vänder sig om så att han kan se det regnstrimmiga

fönstret. Varför kan inte skit få vara som i Narnia eller Harry Potter, varför kan inte *han* få hitta en hemlig värld? Basse vill inte vara den som svansar efter Rafi. Men han hade hoppats att de skulle dra till Runby och kolla majbrasan i kväll. Käka sockervadd och hoppa i hopptornet som förra året. Bara de två. Basse masar sig ur sängen och ställer sig i fönstret. Om han sträcker på sig kan han se Rafis hus från sidan.

Allt ser ut precis som vanligt.

Basse blinkar men får inte bort de där ljusa ögonen.